

[Fiskeriministeren.]

afgørelser kan af de opsparingspligtige påklages til skattedepartementet.

Når bemyndigelsen er givet til amtsligningsinspektørerne og skattemyndighederne i de nævnte tre hovedstadskommuner, er grunden den, at amtsligningsinspektørerne og de nævnte skattemyndigheder i forvejen har bemyndigelse til at træffe afgørelse af andragender om fritagelse for indkomstskat til staten og den fælleskommunale udligningsfond.

I de tidligere omtalte møder med de fire partier blev spørgsmålet om en yderligere decentralisering drøftet med henblik på en aflastning af amtsligningsinspektørerne og en fremskyndelse af afgørelserne af de indgivne andragender om dispensation. Der blev stillet forslag om en udvidelse af kredsen af de kommuner, hvor de kommunale skattemyndigheder skal træffe afgørelsen i første instans af andragender om dispensationer, og dette forslag bliver nu gennemført i noget mere udvidet form, end der var tale om ved disse møder, således at der med hensyn til bunden opsparing for 1951—52 gives fornøden bemyndigelse til købstadskommuner, der ved sidste folketælling havde over 20 000 indbyggere, og til de store landkommuner ved København.

Bemyndigelserne vil dog blive undergivet den begrænsning, at andragender, der går ud på fritagelse for såvel statsskat som bunden opsparing, af praktiske grunde ligesom hidtil skal afgøres af amtsligningsinspektørerne.

Det er en betydelig tillid, der herved fra statens side vises de kommunale myndigheder, men jeg er på den anden side ganske sikker på, at denne tillid ikke vil blive skuffet, og jeg er også sikker på, at ved at delegerer denne myndighed ud i kommunerne, som det her er sket, vil der kunne spares meget papir, meget omsvøb og meget arbejde i administrationen.

Ordføreren for forslagsstillerne (Oluf Pedersen): Vort forslag går, som ministeren nævnte, ud på ophævelse af begge lovene om bunden opsparing med frigivelse af de allerede indbetalte beløb. Ministeren har ikke her motiveret, hvorfor han ikke mener, man kan ophæve lovene, men har i stedet for valgt den form at redegøre for en række lempelser i loven om bunden opsparing, hvilket dog kunne tyde på, at man selv indenfor vor regering er klar over, at opsparingen er umulig, uretfærdig og skadelig for mange mennesker.

Nu skal jeg ikke i og for sig angribe den

administration, som skal have med lempelserne at gøre. Jeg har set andetsteds, hvad det er, de fire partier er blevet enige om, og det, jeg har set, tyder på, at man forsåvidt er gået udenfor, hvad der står i loven, og at de fire partier nu tænker på at begynde at lovgive i erum for sig selv. Men de lempelser, her er tale om, vil bevirke, at de love, som det drejer sig om, bliver meget, meget mere besværlige. De giver jo en administration af meget stort omfang, og trods lempelserne vil lovene jo for dem, der ikke kommer ind under lempelserne, være lige ondartede. Ydermere virker lovene til skade for mange. Jeg skal redegøre for, hvorfor jeg mener, at de ikke er til gavn for nogen som helst, men er ganske meningsløse, overflødige love, sådan som forholdene ligger i dag.

Når lovgivningen om bunden opsparing er blevet så upopulær, skyldes det, at der i befolkningen er den opfattelse, at skatterne her i landet er for høje. De ligger på op imod 5 000 kr. pr. familie efter finansministerens redegørelse — eller indrømmelse, kan man måske sige, i „Nationaltidende“. Man finder, at det er helt urimeligt, at skatterne er så høje, og derfor siger man: når vi har så høje skatter, at vi skal betale helt op imod 5 000 kr. i skat pr. familie, skal vi så ikke selv have lov til at råde over det, der er til rest? Skal staten komme og forlange, at der skal opsøres, selvom man ikke har midler til det?

Den bundne opsparing er upopulær, men hvis befolkningen var klar over, at den tilmed er en belastning af statens økonomi og samfundsmæssigt skadelig, så ville det dog blive endnu værre. Nu har jeg nok set i dagspressen, at statsministeren — der ser ud til at stå lige så stejlt overfor lovene om bunden opsparing, som den tidligere statsminister stod, da det drejede sig om ophævelse af smørrationeringen — ikke siger, noget om, hvad gavn dette stykke planøkonomi vil gøre, men han siger, at hvis man ophævede lovene, ville det svække rigsdagens autoritet. Altså, man har lavet to dårlige love, men hvis man ophæver dem, vil det svække rigsdagens autoritet! Jeg tør nok sige, at det er en besynderlig påstand. Det svækkede ikke rigsdagens autoritet at ophæve rejseskatten; det holdt hårdt at komme af med den, men vi kom dog af med den. Man kan nok sige, at det svækkede regeringens autoritet, men det er noget helt andet end rigsdagens.

Dernæst siger statsministeren — det er udsendt gennem Ritzau, og jeg må gå ud fra, at det er rigtigt —, at den skarpe kritik, der har været af den bundne opsparing,